

Het chalet

Van Sarah Goodwin verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Gestrand

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Sarah Goodwin

Het chalet

Vertaald door Els van Son

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6326 9

© 2023 Sarah Goodwin

© 2023 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Els van Son

Oorspronkelijke titel *The Resort*

Oorspronkelijke uitgever Avon

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Des Panteva/Trevillion Images

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Dit boek is opgedragen aan mijn
dappere en mooie moeder.

Proloog

Ik hou van mysteries. Daar ging het allemaal om, deze reis. Een raadselachtige puzzel, een mythe, al die enge verhalen over geestverschijningen en nooit verklaarde gebeurtenissen. Deze plek herbergt zoveel geheimen. Een geschiedenis van geweld of van tegenslag, misschien van beide, die overal sporen heeft achtergelaten. Als geesten bestaan, vraag ik me af wat ze hier hebben gezien. Wat voor verhalen ze me zouden vertellen als ik ze kon horen. Misschien zouden ze een deel van mijn vragen kunnen beantwoorden, of juist nieuwe oproepen, of anders hun laatste woorden tegen me fluisteren.

Misschien hadden ze me gewaarschuwd.

De grond onder mijn voeten is licht bepoederd met sneeuw en nog niet bevroren. Als ik probeer te rennen glijden en glibberen mijn laarzen onder het witte laagje door de modder. Het is aardedonker onder de bomen en zonder maanlicht kan ik nauwelijks een meter vooruitzien. Ik ben al uitgeput van de lange tocht te voet en mijn spieren krijzen dat ik moet stoppen. Maar ik moet verder, hoewel mijn angst me niet voor eeuwig de energie kan geven. En het is zo lastig om vooruit te komen. Ik struikel, glij weg, mijn benen spannen zich.

Word ik nog steeds achtervolgd? Ik hoor niks omdat het bloed brullend in mijn oren suist en ik paniekerig naar adem hap. Ik draai me om, tuur door het duister en zie een figuur bewegen tussen de bomen. O god! Kreunend doe ik een stap naar achteren. Mijn achtervolger maakt niet eens haast, alsof mijn poging om te ontsnappen volkomen zinloos is en ik dat nog niet weet.

Voor me doemen de hutten op uit de vroege ochtendmist. Dezelfde hutten waarin ik een paar uur geleden zo opgewekt rondscharrelde. Op zoek naar sporen, aanwijzingen. Nu, terwijl ik het verandatrapje op vlieg en de deur achter me dichtsmijt, vraag ik me af welke sporen ik zelf heb achtergelaten voor de volgende die het ongeluk heeft, of zo stom is, hier te komen.

Met mijn rug tegen de deur schuif ik de grendel ervoor en zet me schrap om hem dicht te houden. Misschien was ik ver genoeg van hem vandaan en heeft hij niet gezien dat ik hier naar binnen ging? Maar meteen daarna besef ik dat ik natuurlijk een spoor in de modder heb achtergelaten. Voetafdrukken die rechtstreeks naar mijn schuilplaats leiden. Een plek die zo voor de hand ligt dat zelfs een kind me zou kunnen vinden, laat staan...

Ik spits mijn oren en luister of ik iets hoor; voetstappen of stemmen. Ik bijt op mijn onderlip en tel in gedachten. Tien, twintig... Na zestig seconden begint mijn hart iets rustiger te kloppen. Misschien is het me toch gelukt? Maar zo ver op die figuur vooruit was ik niet. Misschien ben ik niet de enige die is gevlucht? Misschien achtervolgde die schim me niet, maar probeerde die ook weg te komen?

Ik wou dat ik mijn tas had met mijn telefoon. En de gps. Iets wat me kan helpen hier weg te komen. Hulp te vinden. Maar ik

had mijn tas op de grond gezet om even te rusten en toen zag ik het bloed. Vers bloed, warm, de damp kwam er nog van af in de witte sneeuw. Als ik eraan denk, word ik misselijk. Ook van de geluiden die die man maakte. De angst en de pijn op zijn gezicht.

Dan hoor ik het. Voetstappen. Op het trapje, op de veranda, langzaam, doelbewust. Er gaat een huivering door me heen en ondanks mijn instinct dat zegt dat ik de deur dicht moet houden, doe ik er een paar stappen vandaan. Dan hoor ik gekraak en een klik. Ik kijk om. Heel even zie ik een zwart oog glimmen tussen de kromgetrokken planken. Dan is er alleen nog doodsangst.

1

Op tijd komen op het vliegveld was dezelfde worsteling als altijd. Ik had de halve nacht wakker gelegen, bang dat ik door de wekker heen zou slapen, en de andere helft nachtmerries gehad over dat ik me had verslapen en per ongeluk naar het verkeerde vliegveld was gegaan. Niet echt een ontspannen begin. Ethan sliep natuurlijk als een blok omdat het niet de bruiloft van zijn zus was waar we naartoe gingen. Hij hoefde niets te bewijzen, ik wel.

Uiteindelijk schrok ik een halfuur voordat de wekker af zou gaan wakker. Ik besloot het voor gezien te houden en op te staan. Terwijl Ethan nog sliep, sloop ik op mijn tenen door ons appartement en trok zachtjes mijn favoriete vliegoutfit aan: een legging met een hoody. In het goedkope tl-licht van de badkamer zag ik er nu al doodmoe uit. Ik had mijn haar laten verven en in een nonchalant gemêleerd blond kapsel laten knippen dat er warrig en cool uit moest zien, maar nu, net uit bed, was het slechts een slap en slonzig geheel.

Ik zette thee en staarde uit over de verlaten straat terwijl ik die met kleine slokjes dronk. Niet helemaal verlaten: aan de overkant scharrelden twee ratten rond tussen de inhoud van

een omgevallen vuilnisbak, totdat ze werden verjaagd door een zeemeeuw die een zwarte vuilniszak met zijn snavel openscheurde. Het Bristol-equivalent van herten die opdoemen in de ochtendmist. Ik pulkte aan mijn nagelriemen en vroeg me af of ik ook naar een manicure had moeten.

Vlak voordat de wekker zou gaan, sloop ik met een mok thee voor mijn echtgenoot de slaapkamer in. Hij deed zijn ogen langzaam open, keek hoe laat het was, kreunde en nam de mok van me aan, terwijl hij met zijn andere hand aan zijn stoppels voelde. Daardoor gleed het dekbed van hem af en werd de tatoeage op zijn borstkas zichtbaar: een verbleekt ‘hip’ skelet uit zijn tienerjaren. We hadden allebei van die beschamende inkttekeningen op ons lijf, maar gelukkig op plekken waar die meestal gemakkelijk te verhullen waren. Ik ging met mijn hand door zijn donkere haren en hij zei iets wat klonk als ‘klo-te, die bruiloften in Verwegistan’.

Onze vooraf bestelde taxi was tien minuten te laat en op weg naar het vliegveld kwamen we in een file terecht omdat er in de buurt blijkbaar een of andere happening met klassieke auto’s en motoren was. Anders zou ik het zien van al die oldtimers best leuk gevonden hebben, maar vandaag niet. Zelfs toen er een originele omnibus langs ons heen schoof, slaakte ik geen kreet van vreugde. Vandaag was niet de dag voor dit soort dingen. We hadden een strak tijdsschema.

‘Volgend jaar moeten we misschien een kraampje regelen bij dat gebeuren,’ zei Ethan terwijl er een stel oude Volkswagenbusjes langs onze stilstaande taxi reed. ‘Ik wed dat dat soort liefhebbers ook wel van vintage vinyl houden.’

Ik knikte, terwijl ik vanbinnen tegen het verkeer schreeuwde dat het in beweging moest komen.

Toen we eindelijk op het vliegveld waren, hadden inge-

checkt en op weg waren naar de security, hyperventileerde ik zowat. Tot overmaat van ramp had Ethan zijn telefoon in zijn handbagage laten zitten en werden we uit de rij gehaald, moesten we het toestel uit zijn tas halen en helemaal opnieuw door de scan. Gelukkig had hij zijn Docs niet aan, al dat gepruts om de veters los en daarna weer vast te maken zou me tot wanhoop hebben gedreven. Ik hield de gigantische klokken op het vliegveld constant in de gaten en werd met de minuut nerveuzer. Als ik te laat was en het begin van Jess' bruiloftsweek miste, zou ik mezelf dat nooit vergeven. En zij mij waarschijnlijk ook niet, ook al zou ze dat nooit hardop zeggen.

Toen we eindelijk door de beveiliging waren en op het veel minder stressvolle deel van het vliegveld zaten, was ik nog steeds hypergestrest.

'Wil je koffie?' vroeg Ethan twijfelachtig met een blik op het trillen van mijn been.

'Thee, alsjeblieft.'

Pas toen hij weg was dacht ik aan mijn waterfles. Die had ik leeg meegenomen vanwege de beveiligingsregels, maar na de security weer willen vullen voor in het vliegtuig. Ik had er namelijk een hekel aan uit flessen te moeten drinken die rechtstreeks uit de winkel kwamen – een van mijn kieskeurige 'eigenaardigheden' zoals Ethan ze noemde – omdat ik ooit een kerstvakantie in een supermarkt had gewerkt en daar de ratten over de flessen had zien rennen. Verdomme, dacht ik, misschien had ik nog net tijd om hem te vullen voordat we moesten instappen. Ik deed mijn koffertje open en ontdekte dat mijn eigen waterfles er niet in zat. Had ik die in Ethans tas gestopt omdat ik te weinig plaats had in de mijne vanwege het huwelijkscadeau? Gelukkig was ik dát in elk geval niet vergeten. Ik werd al misselijk bij de gedachte. Ach, in het vliegtuig

hadden ze vast wel water. Dat was gratis, toch?

Tot mijn verrassing kwam Ethan terug met twee kartonnen bekertjes én mijn waterfles.

‘O, dat je daaraan hebt gedacht!’ zei ik, terwijl ik de volle waterfles dankbaar van hem aanpakte.

‘Echtelijke plicht,’ zei hij terwijl hij deed alsof hij zijn hoed even oplichtte. ‘Ik heb er ijsthee in gedaan omdat er een enorme rij voor de kraan stond. Maar hij is in elk geval gevuld, omdat ik weet dat je daar een zeurpiet in bent.’

‘O, lekker!’ zei ik, en ik gaf hem een zoen op zijn wang. Daarna dronken we in een oase van rust van onze warme drankjes en wisten we een paar minuten te ontsnappen aan alle haast en drukte op het vliegveld. Toen werd onze gate afgeroepen en moesten we weer opstaan om, met onze bagage achter ons aan slepend, als twee vermoeide paarden aan de derde race van die dag te beginnen.

De vlucht naar Beieren duurde krap twee uur. Niet dat dat van belang was, want zelfs als het een reis van twintig uur was geweest hadden we de goedkoopste tickets genomen omdat we ons niet meer konden permitteren. Nog niet, tenminste. Mijn erfenis was nog niet vrijgekomen en ik wilde er niet op vooruitlopen of over nadenken wat het zou betekenen als dat geld eindelijk binnenkwam. Voor mij, én voor mijn relatie met Jess. Dat geld was het symbool geworden voor alles wat er onderhuids tussen ons speelde. Een kloof die was gevuld met ponden.

Vastbesloten er niet over te gaan zitten piekeren, deed ik mijn oortjes in en zette een audiokinderboek op van toen ik een jaar of vijf was. Iets om me te kalmeren, een overbekend verhaaltje in een stem waarvan ik de toon en het ritme uit mijn hoofd kende. Ethan en ik hielden allebei van oude dingen, die

vonden we op een vreemde manier geruststellend: als uraniumglas of een 78 toerenplaat tientallen jaren kan overleven zonder ook maar één krasje, kunnen wij álles overleven, ten slotte. Dat heeft hij zelfs in zijn huwelijksgelofte gezet.

‘Shit, ik ben mijn...’ zei Ethan, waarop ik een setje oortjes uit mijn tas haalde.

‘Hier, gelukkig vergeet je altijd dezelfde dingen,’ zei ik.

Ik nam een paar slokjes ijsthee en liet mijn hoofd tegen de hoofdsteen aan rusten. Mijn slapeloze nacht haalde me razendsnel in en voor ik het wist, schudde Ethan me zachtjes wakker. Wazig van de slaap kwam ik overeind terwijl hij mijn oortjes uit mijn oren haalde.

‘We zijn er,’ zei hij een beetje geamuseerd om mijn verwarring. ‘Je hebt niet eens gesnurkt. Ik heb je nog nooit zo vast zien slapen.’

Met een goedmoedige frons gaf ik hem een duwtje tegen zijn knie. Nog half verdoofd van de slaap, hielp ik hem onze bagage te pakken en sloten we ons aan in de rij om het vliegtuig uit te gaan.

Buiten was het koud en ik sloeg mijn armen om me heen. Had ik er maar aan gedacht mijn jas uit mijn koffertje te halen. Maar ik had ook geen zin om dat nu te doen, we hadden een paar uur geleden bij de beveiliging al genoeg gedoe gehad met Ethans telefoon, dus liet ik het maar zo in plaats van te gaan zeuren over de kou.

Het was een vlucht met zo’n klein vliegtuigje dat nooit helemaal naar het luchthavengebouw taxiet, maar waarbij je na het uitstappen op het asfalt moet wachten op een bus die je erheen brengt. Ik wilde zo snel mogelijk naar onze huurauto en verder slapen. Maar eerst moesten we nog door de security waar een flinke rij bleek te staan. Toen we eindelijk het gebouw

uit kwamen, liepen we over een parkeerterrein vol glimmende auto's met papier over de stoelen naar het verhuurkantoor.

Ik wachtte buiten terwijl Ethan het papierwerk ging regelen. Onze auto was er een uit de goedkoopste klasse, zonder verwarmde autostoelen of luxueuze muziekinstallatie. We hadden zelfs ons oude navigatiesysteem meegenomen zodat we er geen hoefden te huren. Ik hoopte alleen dat onze kaarten klopten. Er ging een steek van paniek door me heen. Stel dat we het resort niet konden vinden. Had Ethan eraan gedacht om het systeem te updaten? Was dit iets wat roet in het eten ging gooien?

Ik keek op mijn telefoon hoe laat het was. We lagen nog redelijk op schema, hoewel ik had gehoopt dat we iets sneller zouden zijn. Het was heel belangrijk voor me om op tijd te komen. Deze keer kon ik echt niet te laat zijn. Ik had Jess door de jaren heen al vaak genoeg teleurgesteld. En dat ging deze keer niet gebeuren. Alles moest helemaal perfect zijn deze bruiloftsweek.

‘We moeten onderweg ergens tanken,’ gromde Ethan chagrijnig toen we de parkeerplaats af reden. ‘De tank zit maar een kwart vol. Nou, reken maar dat er nóg minder benzine in zit als ik de auto inlever, het liefst duw ik hem de parkeerplaats op. Vuile afzetter.’

Hij bleef binnensmonds door mopperen terwijl de navigatie ons naar een benzinestation gidste. Ik zat alweer te vechten tegen de slaap, ondanks alle ongewone normale dingen van een ander land die voorbij het raampje flitsten en te horen waren op de radio; de vreemde logo's en verkeersborden, de net iets andere planten in de berm, Duitse deejays en reclames tussen de Amerikaanse popsongs door.

Bij de benzinepomp haalde Ethan een papieren mapje uit

zijn tas en overhandigde me wat euro's.

‘Wil je wat snacks halen voor onderweg? En kun je voor mij een koffie, o, en wat sigaretten meenemen?’ vroeg hij.

Ik knikte.

‘En een aansteker!’ riep hij me na.

Ik ging naar binnen en pakte een paar broodjes, repen en chips. Achterin stond een koffiemachine, maar ik begreep niet hoe die werkte. Het was of enorm gecompliceerd, of het kwam door mijn wazige, slaperige hoofd. Mijn munten bleven maar terugkomen en geen van de keuzes die ik indrukte resulteerde in een bekertje koffie. Uiteindelijk nam ik maar een energiedrankje mee voor Ethan. Hij had er geen problemen mee om uit een blikje te drinken, maar ik zou het voor de zekerheid nog even schoonvegen met een antibacterieel doekje.

De sigaretten waren het ergste, omdat ik in gebarentaal duidelijk moest maken wat ik wilde en er ook nog een goedkope aansteker bij moest hebben. De vrouw achter de toonbank deed haar best om vriendelijk te blijven, maar ik voelde me oerstom; ik had op zijn minst een zakwoordenboekje mee kunnen nemen. Ik verliet de winkel met een hoogrode kleur.

‘Ik heb deze nog, trouwens,’ zei Ethan toen ik terugkwam bij de auto, terwijl hij twee verpakte wafels uit de zak van zijn hoody haalde. ‘Die deelden ze rond toen jij...’ Hij liet zijn kin op zijn borst zakken en maakte luide snurkgeluiden.

‘Je zei dat ik niet had gesnurkt!’

‘Dat was om je gevoelens te sparen. De vrouw op de stoel vóór je heeft, toen we twintig minuten onderweg waren, geprobeerd je met haar kussentje te verstikken. Er waren, behalve ikzelf, nog twee stewards nodig om haar van je af te trekken.’

‘Wat ben je toch een held.’

Ethan grinnikte en stopte een sigaret voor later achter zijn oor.

Ik toetste het adres dat op de uitnodiging stond op de navigatie in. De bruiloft was in een skiresort en ons verblijf daar was op Jess' kosten – de kamer, het eten, alles. Zelfs mijn jurk en Ethans pak, die daar op ons lagen te wachten, had ze betaald. Het enige wat wij hoefden te doen, was de vliegreis betalen en op tijd zijn. En dat wilde ik per se niet verpesten. Ik was nerveus: volgens ons navigatieapparaat zouden we er ruim op tijd aankomen, maar niet zo ruim als ik had gepland: we waren met vertraging geland en de rijen op het vliegveld hadden ons meer tijd gekost dan gedacht. Al met al had dat ons ongeveer een uur vertraagd, wat we hopelijk goed konden maken tijdens de autorit, anders hadden we nog maar net genoeg tijd om ons op te frissen voor het welkomstdiner waarover Jess vertelde toen ik haar de week ervoor aan de lijn had.

Ik nam een slok uit mijn waterfles en hoopte dat mijn kleren voor het diner niet al te gekreukt uit mijn koffertje zouden komen. Vergeleken met Jess zou ik er sowieso slonzig uitzien. Volgens mij had ze altijd een reisstrijkijzer bij zich en misschien zelfs een ministoomapparaat. Jess werd altijd een 'natuurlijke schoonheid' genoemd: met haar zachte donkere haren, haar grote donkere ogen en perfecte huid (waar ze geen enkele moeite voor hoefde te doen). Het type vrouw dat gemaakt leek voor pareloorbellen en eenvoudige, elegante jurken. Het type dat er duur en professioneel uitziet.

Ik ben degene die net zo vaak van haarkleur als van ondergoed wisselt, heb overal geheelde piercinglittekens en slechte tatoeages op mijn onderrug en benen. Ik heb Jess nooit anders gezien dan perfect verzorgd, terwijl ik nog geen dag lang nagellak op kan hebben zonder eraan te pulken. Maar zo is het nu eenmaal en ik was eraan gewend, dus vond ik het ook niet echt een probleem. Misschien was ik zo nerveus omdat het de eer-

ste keer was dat we elkaar weer zagen na de uitvaart. Dit moest háár week en háár dag worden. Dus het feit dat ik er vergeleken met haar niet uitzag, was eigenlijk alleen maar goed.

Intussen zoefden we met zoveel gemak door de straten van de stad dat ik ontspande. Algauw voelde ik mijn oogleden zwaar worden en doezelde ik af en toe weg, ik miste hele stukken van de muziek op de radio. Ethan stak zijn hand uit en draaide het geluid zachter, waarna hij me een vriendelijk klapje op mijn knie gaf. De navigatie liet zich horen en instrueerde hem de volgende afslag naar links te nemen. Ik sloot mijn ogen, opgelucht dat we het zouden halen. Deze keer zou ik mijn zusje niet teleurstellen.

2

De auto schokte en mijn hoofd bonkte tegen het zijraampje. Mijn mond voelde kurkdroog en mijn ogen zaten dichtgeplakt. Hoelang had ik geslapen? Ik herinnerde dat we de oprit naar de snelweg namen – of hoe die hier ook werd genoemd. Daarna moest ik totaal van de wereld zijn geweest. Ik had dat hoofdpijnachtige, doffe gevoel dat je hebt na een dutje in een benauwde ruimte.

‘Zijn we er?’ mompelde ik versuft.

‘Nee... nog niet,’ zei Ethan na een te lange stilte. Een stilte die me vertelde dat er iets niet in orde was.

Moeizaam opende ik mijn ogen en werd meteen verblind door een helwitte wereld. Overal lag sneeuw en het winterzonnetje dat erop scheen reflecteerde pijnlijk in mijn ogen. Ik kreunde en kneep mijn ogen snel weer dicht.

‘Mila?’ hoorde ik Ethan boven het gezwiep van de ruitenwipers uit zeggen.

Ik kreunde nog een keer en deed mijn ogen voorzichtig weer open. De weg voor ons lag, zoals alles om ons heen, onder een deken van sneeuw en werd aan twee kanten ingesloten door hoge bomen. Sparren, dicht en donker, prettiger om naar te